

ת"פ 20829/04/20 - מדינת ישראל נגד ד' א'

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 20829-04-20 מדינת ישראל נ' א'

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ד' א'

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בת זוג), לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 23.11.19 פרץ ויכוח בין הנאשם לבין אשתו שבמסגרתו סטר לה הנאשם. בעקבות כך, ברח המתלוננת לדירת שכניה והזעיקה את המשטרה. כתב האישום מתאר אירוע נוסף לפיו בחודש 8/19, במועד שאינו ידוע במדויק, היכה הנאשם את המתלוננת בפניה וגרם לה לסימני כחול בעינה.

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הופנה לשירות המבחן. כן הוסכם שההגנה תבקש שהתסקיר יתייחס לאפשרות להימנע מהרשעה, תוך שהודגש שממצאיו לא יחייבו את המאשימה שעמדתה למאסר.

תסקירי שירות המבחן

3. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים אשר התפרשו על פני תקופה ארוכה וזאת בין היתר בשל דחיות רבות שביקש שירות המבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את נסיבות חייו של הנאשם (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)), ובתמצית ייאמר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, כבן 35, גרוש ואב לשני ילדים. הנאשם והמתלוננת עלו יחד ארצה בשנת 2017. לאחר האירועים מושא כתב האישום התגרשו, אך חזרו לחיות יחדיו תקופה קצרה לאחר מכן. צוין כי ברקע העבירות עמד מצב כלכלי דוחק של בני הזוג וצריכת אלכוהול של הנאשם אשר העצימה את תגובותיו ותוקפנותו כלפי המתלוננת. שירות המבחן פגש במתלוננת שמסרה כי מאז ששבו לחיות יחדיו חדל הנאשם לצרוך אלכוהול והוא מתפקד באופן חיובי. עם זאת, בתחילה לא ביטא הנאשם נזקקות טיפולית, אך בהמשך שינה את עמדותיו והדיונים נדחו מעת לעת לצורך שילובו בהליך טיפולי. התרשמות הצוות המטפל

הייתה מאדם יציב המנהל אורך חיים נורמטיבי. כן צוין שהנאשם הפסיק לשתות ובני הזוג דיווחו על שיפור בתקשורת ביניהם. ביחס לטיפול צוין שהנאשם משתף פעולה באופן אמביוולנטי, אינו מגיע לכל המפגשים וניכר שהוא מונע ממניע חיצוני הקשור בהליך המשפטי. עם זאת הרושם היה שהטיפול תורם לבני הזוג וכי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע. לאור כל זאת המליצה קצינת המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה במהלכו יימשך הטיפול. ביחס לשאלת ההרשעה ציינה קצינת המבחן כי לאחרונה השתלב הנאשם בתעסוקה כנהג בחברת שיווק ולדבריו תיתכנה הגבלות על עבודתו במידה ויורשע. צוין כי תעסוקה יציבה תתרום למצבו ולהפחתת הסיכון להישנות עבירות וכי הרשעה עשויה להשפיע על דימויו העצמי, תפקודו ושיקומו. לאור כך הומלץ לבטל את ההרשעה.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

4. המתלוננת העידה לעונש וסיפרה על השינוי שחל בנאשם מאז ביצוע העבירות. כן ציינה שהנאשם חדל לצרוך אלכוהול והוא מתפקד כראוי כבעל וכאב וביקשה להקל בעונשו.

5. הטיעונים לעונש נשמעו בשלושה מופעים בשל שילוב הנאשם בטיפול. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירות והערכים המוגנים שנפגעו וטען שיש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אירוע. נטען כי המתלוננת נאלצה לעזוב את ביתה ולשהות במקלט לתקופה לא מבוטלת ואף נגרמה לה חבלה בפניה. ביחס לאירוע בו סטר הנאשם למתלונן נטען כי המתחם נע בין תקופת מאסר קצרה לריצוי בעבודות שירות ועד חצי שנת מאסר ובאירוע השני בכתב האישום (אך המוקדם יותר בזמן) נטען שחלקו העליון של המתחם הוא שנת מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם צוין כי עברו נקי והוא הודה בהזדמנות הראשונה, אך יש להביא בחשבון את הערכת המסוכנות של שירות המבחן ואת העובדה שההליך הטיפולי בראשיתו. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעונש מאסר בן שמונה חודשים וענישה נלווית והדגישה שאין הצדקה לחריגה ממתחם הענישה. ביחס להרשעה נטען כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה הן מבחינת סוג העבירה והן מבחינת הנזק הקונקרטי כך שאין הצדקה לבטל את ההרשעה.

6. ב"כ הנאשם הדגיש כי בני הזוג שבו לחיות יחד ורצונם לשקם את חייהם וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן. עוד טען הסנגור כי הנאשם חדל משתיית אלכוהול וכי המתלוננת תיארה יחסים טובים המבוססים על כבוד ושיתוף. ביחס להרשעה נטען כי העובדה שמדובר בעולה חדש מקשה על הנאשם במציאת עבודה ומשכך ההרשעה עלולה לפגוע בעבודתו כנהג משאית ובכך יפגעו גם בני משפחתו. הסנגור טען כי חלוף הזמן מביצוע העבירות בשילוב העובדה שלא הוגשו תלונות נוספות ובני הזוג שבו לחיות יחד ומשתפים פעולה בטיפול, מצדיקים לבטל את ההרשעה ולהסתפק בצו מבחן כהמלצת שירות המבחן.

7. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו, תאר את מערכת היחסים עם המתלוננת ואת תפקודו מאז ביצוע העבירות וביקש להתחשב במצבו ולהקל בעונשו. הנאשם הדגיש כי חדל לצרוך אלכוהול, הוא עובד לפרנסת המשפחה וברצונו להתקדם בתחום עיסוקו כיום.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

8. ההלכה בנושא ידועה וברורה. נקודת המוצא היא כי משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. עם זאת, נקבע בפסיקה שניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007)). בתמצית יאמר כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירה, בוחן בית המשפט האם העבירה בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, בוחן הוא אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם (ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.2021)).

9. על פני הדברים דומה שניצבת בפני הנאשם משוכה גבוהה כבר בשאלת מהות העבירות בנסיבות ביצוען. בכתב האישום המתוקן מתוארים שני מעשים אלימים שככלל מצדיקים הרשעה. בעניין זה אפנה לרע"פ 6002/22 **אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (19.9.2022), שם צוין ביחס לעבירה כגון זו שבפנינו כי "קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנהוג". וראו גם רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.1.2021), פסקה 9; רע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.2021), פסקה 8; רע"פ 547/21 **יקטירינה סיטניק נ' מדינת ישראל** (17.3.2021).

10. עם זאת, אף אם ניתן בנסיבות מסוימות לוותר על הרשעה בעבירות מסוג זה, ברי שיהיו אלו מקרים חריגים בהם הוכחה פגיעה חמורה במיוחד שתגרם לנאשם ולשיקומו בשל ההרשעה (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). אינני סבור שענייננו נמנה עם מקרים אלו. אכן, ההרשעה עלולה לפגוע בנאשם מבחינה תעסוקתית כפי שהיא עלולה לפגוע בכל אדם המורשע בדין. ואולם, לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה ובענייננו, הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית חמורה שתגרם לו בעטייה של הרשעה. אכן, הנאשם טוען שאם יורשע יתכן שתימנע ממנו, כנהג משאית, כניסה למקומות מסוימים (ראו האמור בתסקיר בנושא) ואולם, טענה זו לא הוכחה ועצמת הפגיעה וסיכוייה נותרו עלומים. הנאשם לא העיד את המעביד ולא הציג כל מסמך ממנו ניתן ללמוד על המקומות אליהם הוא נדרש להיכנס, המדיניות הנהוגה בהם ביחס לעבירות מסוג זה, זכאותם לקבל את המידע מהמרשם הפלילי והאפשרות שמניעתו להיכנס למקומות אלו (אם תתרחש) תביא לפיטוריו או לפגיעה כלשהי במעמדו במקום עבודה זה ובאחרים. מדובר אפוא לכל היותר בהגבלה כלשהי בסוג המשימות שיוטלו על הנאשם, אשר היקפה והסיכוי שתתממש לא הוכחו, כמו גם ההשפעה על יכולתו להתפרנס ממקצוע זה. בכך אין די לצורך ביטול הרשעה. בכל מקרה, בעניין זה צוין לא אחת כי "רכישת השכלה או עיסוק במקצוע בהם עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינם מקימים חסינות מפני הרשעה. שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים" (רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)).

11. לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן ואולם, כידוע, מדובר בהמלצה בלבד ובית המשפט אינו מחויב לקבלה (רעפ 1811/22 **יאסין חסאן נ' מדינת ישראל** (16.3.2022), פסקה 9; רע"פ 2678/20 **רחמים נ' מדינת ישראל** (27.4.2020), פסקה 8; רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל** (8.9.13)). בכל מקרה, דעתי היא שלא הוכחה פגיעה חמורה המצדיקה ביטול הרשעה ודומה שאף שירות המבחן לא התרשם מפגיעה בעוצמה זו. לא התעלמתי גם מדברי שירות המבחן לפיהם ההרשעה עלולה "להשפיע על הדימוי העצמי, תפקודו ושיקומו" אך אינני סבור שמדובר בפגיעה המצדיקה הימנעות מהרשעה במקרה זה (רע"פ 5261/18 **דוידוף נ' מדינת ישראל** (12.7.2018), פסקה 5). אכן, הנאשם הוא עולה חדש וחסר מעגלי תמיכה רחבים. ואולם, מדובר באדם צעיר אשר בכוחו לשקם את חייו במהירות וללא קושי ניכר חרף הרשעה ומשכך לא סברתי שעניינו מצדיק הימנעות מהרשעה רק בשל חשש זה.

אני דוחה אפוא את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

12. כאמור, המאשימה ביקשה לקבוע שני מתחמים. ההגנה לא התייחסה לנושא ודעתי היא שיש לקבוע מתחם ענישה אחד. כידוע, שאלת מספר המתחמים מתעוררת רק כאשר קיימות מספר עבירות (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בעניינינו, לאחר הסדר הטיעון נותרה עבירה אחת בלבד לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, הגם שכתב האישום המתוקן כולל שני מעשים שונים (במועדים שונים) כאשר באחד נגרמה חבלה ובשני לא. מציאות זו היא תוצאה של מחיקת עבירות עקב הסדר הטיעון באופן שפרק העבירות לא הותאם בצורה מלאה לפרק העובדות. הצדדים לא התייחסו לנושא ושקלתי שמא נכון לקבוע שהנאשם הורשע בשתי עבירות שונות למרות אופן ניסוח האישום, אך באתי לכלל מסקנה שאין מקום לכך בנסיבות העניין. אכן, כאשר מדובר בהכרעת דין שניתנה על בסיס הודאת הנאשם "מרכז הכובד אינו בדרך ניסוחה הספציפית של הכרעת הדין... [ו]יש ללמוד, בנסיבות העניין, מכתב האישום, במה הורשע המבקש" (רע"פ 5978/04 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (20.2.2006)), ואולם בנוסח המקורי ייחסה המאשימה לנאשם עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין בגין המעשה שבסעיף 2 לכתב האישום, אך עבירה זו נמחקה במסגרת הסדר הטיעון ובהיעדר הבהרה בנושא, הנאשם זכאי ליהנות מהספק שכוונת הצדדים הייתה אכן לבטל עבירה זו תוך הותרת המעשה באופן ששני המעשים מתמזגים לכדי עבירה אחת. כן אציין שבהכרעת הדין הורשעה הנאשם "בעבירה" (ולא בעבירות) והמאשימה לא ביקשה לתקן תוצאה זו.

13. משכך, יש לקבוע שהנאשם הורשע בעבירה אחת ובמצב זה ממילא מדובר במתחם אחד. למעלה מהדרוש אציין שאף אם הייתי קובע שמדובר בשתי עבירות אזי היה מקום לקבוע מתחם אחד וזאת על-פי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014)). מדובר בעבירות דומות, כלפי אותה המתלוננת, המהוות פרקים שונים במערכת היחסים בין בני הזוג, ועל אף הפרשי הזמנים, דעתי היא שיש לראותן כאירוע אחד. עם זאת, לאור ריבוי המעשים נכון היה לתת לכך ביטוי בקביעת גבולות המתחם.

14. **הערכים המוגנים שנפגעו** ברורים ומדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה, פרטיותה ובטחונה של המתלוננת -

זוגות ואם ילדיו. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת, בשתי הזדמנויות שונות (הגם שקבעתי שמדובר בעבירה אחת), אינה קלה והיא אף הותירה בה חבלה.

15. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה** אציין כי כתב האישום מעלה כי לתקיפה קדם ויכוח שפרץ בין השניים, ואני מוכן להניח שמדובר בהתפרצות ספונטנית של הנאשם אולם אין בכך כדי להפחית מחומרת האירוע כולו. לכך יש להוסיף כי המתלוננת נאלצה לברוח מהדירה וניגשה לשכנים על מנת להזעיק את המשטרה, ללמדנו על מצוקתה. כן אציין כי בתקיפה שבחודש 8/19 האלימות הייתה חמורה יחסית והותירה חבלה בעינה של המתלוננת. נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא העובדה שלאחר האירועים התפנתה המתלוננת למקלט לנשים מוכות, בו שהתה תקופה לא מבוטלת. אני ער לכך שעובדה זו לא צוינה בכתב האישום המתוקן, אך המתלוננת בעצמה סיפרה על כך במסגרת טיעוני ההגנה לעונש (ללא התנגדות) והדבר אף קיבל ביטוי בתסקיר שירות המבחן וההגנה לא התנגדה לכך. עובדה זו מלמדת על החשש שקינן בליבה של המתלוננת ועל הנזק שנגרם כתוצאה ממעשי הנאשם, מעבר לנזק הגופני שספגה. עם זאת, בשל האופן בו הובאה עובדה זו יינתן לה משקל מצומצם.

16. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020)).

וראו גם:

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2021)).

17. בעבירות מסוג זה בו עסקינן, הענישה נעה על פני משרעת רחבה, החל מענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של גרושתו לאחר שאחז בצווארה וחנק אותה, נעל את דלת הבית, כופף את ידה השמאלית ודחף אותה על הספה מספר פעמים. בית משפט השלום הורה על ביטול הרשעתו, בין היתר לאור הודאתו והעובדה כי מדובר באירוע חד פעמי. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם וגזר עליו מאסר על תנאי בנוסף להתחייבות וצו מבחן. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה ונקבע כי "חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן אינן קלות כלל ועיקר. תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה"; רע"פ 2750/22 אורי אלי לילוק נ' מדינת ישראל (9.5.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש ואיומים בכך שהיכה בגופה באגרופים

והטיח את מכשיר הטלפון הנייד שלה בראשה, בעט בה, הפילה ארצה ואיים כי יהרוג אותה. על הנאשם, רופא בהכשרתו, נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי. ערעורו ובקשת רשות ערעור שהגיש נדחו, ובית המשפט העליון ציין כי "העונש שהושת על המבקש אינו מחמיר עמו, וודאי שאין בו משום סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת"; רע"פ 1884/19 **יצחק לולו שמריז נ' מדינת ישראל** (14.3.2019), בו נידון עניינו של נאשם כבן 62 שהורשע במספר עבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בת זוג ונידון לארבעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם נמצא בלתי כשיר לבצע עבודות שירות בשל מצבו הבריאותי, ובית משפט השלום הביא זאת בחשבון והקל בעונשו. ערעורו נדחה בבית המשפט המחוזי וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש; רע"פ 5080/20 **אביגל בן דוד נ' מדינת ישראל** (27.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוגו ונידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשם במקרה זה איים על המתלוננת, אחז בידה ורצה להוציאה מהדירה; עפ"ג 32634-07-21 **סוידאן נ' מדינת ישראל** (30.9.2021), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ותקיפה סתם (בת זוג) ונידון ל-15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. הנאשם תקף את המתלוננת בשני מקרים וגרם לה לחבלות בפנים ובגופה; עפ"ג 40581-08-20 **אלולו נ' מדינת ישראל** (17.11.2020), בו הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג בכך שסטר לה וכשהתרחקה ממנו תפס בידה ומשך אותה לכיוונו, הפילה ארצה והכה אותה בכל חלקי גופה. בהמשך אחז בראשה ומשך אותה לכיוונו. הנאשם נידון ל-14 חודשי מאסר בפועל, וערעורו על חומרת העונש נדחה; עפ"ג 65134-11-21 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל** (14.4.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ותקיפה סתם כלפי בת זוג בכך שהיכה את אשתו במכות אגרופ, בעט בה וגרם לה לשטפי דם בזרועה. בהמשך חנק אותה, היכה אותה ברגליה וגרם לה לשריטות. במועד נוסף סטר לה והיכה אותה במכות אגרופ. ערכאת הערעור ציינה כי "הטלת ענישה של מאסר מותנה בגין סדרת עבירות אלימות כמתואר לעיל, אשר גרמו לחבלות של ממש, אינה נותנת את המשקל הראוי לשיקולי הענישה שיש להדגיש בנסיבות אלו, והם שיקולי הגמול, הרתעת המשיב והרתעת הרבים. על הענישה לעבירות שביצע המשיב בנסיבות ביצוען, לכלול מאסר בפועל ולפרק זמן משמעותי " והטילה על הנאשם תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וצו מבחן חלף מאסר מותנה.

18. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את עניינו נע בין מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.

קביעת עונשו של הנאשם

19. אקדים ואומר כי לדידי הוכחו סיכוי שיקום המצדיקים חריגה לקולה ממתחם הענישה וכי ענישה שיקומית-חינוכית - כהמלצת שירות המבחן - תבטא נכונה את היחס שבין חומרת העבירה לבין העונש ההולם אותה בנסיבותיו של מקרה זה. אנמק מסקנתי להלן.

20. עברו של הנאשם נקי. אמנם, מדובר בעולה חדש ואולם עדין יש לתת לנתון זה משקל כמו גם לעובדה שלא נפתחו מאז תיקים חדשים. הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו, הוא מבין את חומרתם ומצר עליהם. ההליך הפלילי הרתיע אותו, חידד עבורו את גבולות המותר והאסור והוא התגייס להליך טיפולי. אף אם עשה כן ממניע חיצוני, אפשר 'שמתוך שלא לשמה בא לשמה' והדבר חשוב במיוחד לאור העובדה שבני הזוג חזרו לחיות יחדיו והם רואים את עתידם

במשותף. בני הזוג מגדלים שני ילדים והם נעדרים תמיכה משפחתית. משכך, קיימת חשיבות להעניק להם כלים להמשך חיים תקינים יחדיו. שירות המבחן התרשם מסיכויי שיקום והמליץ להעדיף את האפיק השיקומי. בהקשר זה אציין גם את עמדת המתלוננת אשר התייצבה לצדו של הנאשם בכל הדיונים והשמיעה את עמדתה. לא התרשמתי שמדובר בעמדה קורבנית וחלשה, אלא שבני הזוג מעוניינים לשקם את יחסיהם ומשכך יש לתת משקל מסוים גם לעמדתה (ע"פ 2455-09-11 פלוגי נ' מדינת ישראל (7.12.2011)).

21. לאור כך, דעתי היא שנסיונות העניין מצדיקות חריגה ממתחם הענישה מטעמי שיקום כאמור בסעיף 40ד' לחוק העונשין, כפי שהמליץ שירות המבחן (לקריטריונים הנבחרים לצורך כך ראו: רע"פ 7683/13 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.2014); ע"פ 6637/17 אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018); וראו גם אורן גזל-אייל "חריגה ממתחם העונש ההולם" ספר דורית ביניש 539, 550). ממילא אפוא שמקרה זה אינו מתאים להטלת עונש מאסר בכליאה, כעתירת המאשימה. עונש מאסר בכליאה הוא עונש חמור וקשה. נלוות לו השפעות הרסניות וסבל רב לנאשם ומשפחתו, הן מבחינה פיזית והן מבחינה חברתית וכלכלית (ראו בנושא דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); רע"פ 356/14 קפרוב נ' מדינת ישראל (3.10.2017); פסקה 33). משכך, עונש מאסר בכליאה אמור להיגזר על מי שהוא בעל דפוסי עבריינות מובהקים (ע"פ 4318-10-11 מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח' (5.1.2012)), או שהעבירה שעבר אינה מאפשרת, בנסיבות העניין, ענישה שאינה כוללת כליאה. מקרה זה, כאמור, אינו מצדיק ענישה כה מחמירה. יתרה מזו, במקרה זה ראיתי חשיבות רבה לחייב את הנאשם בצו מבחן על מנת לוודא שהוא ממשיך בהליך הטיפול וזאת על מנת לסייע לו ולבני משפחתו להתגבר על המכשולים והקשיים. מובן כי עונש מאסר בכליאה לא יאפשר זאת ואף בכך ראיתי הצדקה להימנע מעונש זה (סעיף 1 לפקודת המבחן; ע"פ 4167/12 אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל (17.3.2013)).

22. שקלתי אם נכון להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות או לחייבו בצו של"צ ובסופו של יום באתי לכלל מסקנה שיש להימנע אף מכך וניתן להסתפק בענישה מותנית מרתיעה וכן בצו מבחן. לדידי, עונש מוחשי עלול לפגוע בסיכויי השיקום של הנאשם בשל מצבה הכלכלי של המשפחה וראיתי חשיבות להימנע מכך, תוך העדפה שיקצה את זמנו ומרצו להליך הטיפול. טרם סיום אדגיש כי הנאשם אינו מסיים את ההליך כעת וככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן, ובוודאי שאם יעבור עבירה נוספת, יחודש ההליך נגדו והוא יישא בעונש ההולם את מעשיו (עפ"ג 39953-11-13 סבח נ' מדינת ישראל (23.1.2014)).

23. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים.

הוסבר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לקיים את הוראות שירות המבחן וכי הפרה של צו הפיקוח עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי בן זוג.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשפ"ג, 18 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.